

Copila captivă din casa lui Naaman

Copila captivă din casa lui Naaman

Credincioșie în ascuns

Istoria acestei fetițe nu este deosebită. Ea a avut parte în acele zile groaznice ale războiului aceeași soartă ca alte mii de oameni. Fiind smulsă cu forța de un dușman aspru din casa și din cercul iubiților ei, a ajuns o sărmană captivă în casa căpeteniei oștirii victorioase.

„Și siriienii ieșiseră în cete și luaseră captivă o copilă mică din țara lui Israel; și ea era înaintea soției lui Naaman.“ Cu aceste puține cuvinte, autorul inspirat ne transmite istoria ei tristă. Numele ei nu este numit; cine ar fi întrebat de numele ei? O mică sclavă într-o țară străină, singură și fără prieteni, nu avea valoare.

De pe buzele ei, Naaman a auzit pentru prima dată un cuvânt despre vindecarea leprei sale. Ea a vorbit stăpânei ei: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa! Și cineva a mers și a spus stăpânului său, zicând: Așa și așa a zis copila care este din țara lui Israel.“ Cu câtă grijă ne comunică Duhul lui Dumnezeu cuvintele rostite de fetiță! Ne mirăm că Dumnezeu a notat istoria și cuvintele ei în sfânta Sa carte? Să nu ne mirăm! În aceste cuvinte este un conținut mult mai mare decât la prima vedere. Nu găsim mereu în Scriptură cum Dumnezeu ia în mână Sa cele mai neînsemnate instrumente și face fapte mari cu lucrurile cele mai mărunte? Dar nu numai atât, dar de câte ori nu tocmai cei săraci, cei de rând, cei din ascuns din poporul Său, sunt aceia prin care El își arată într-un mod atât de prețios harul Său. Plante care cresc în ascuns, în singurătate și în liniște sprijinite de mâna lui Dumnezeu, pline de miros plăcut, neabăgate în seamă de oameni, dar bucurie și plăcere pentru inima Sa! O astfel de plantă micuță a fost și fetița captivă.

Privind mai îndeaproape găsim trei puncte prețioase în scurta ei istorie:

1. Ea avea deplină încredere în Dumnezeu

Înălțată peste orice îndoială, ea rostește o realitate: „El l-ar vindeca de lepra sa“. De unde știa ea acest lucru? Cine îi spusese? Ea nu putea deduce aceasta dintr-un eveniment anterior. Nu exista niciun astfel de caz, niciun exemplu, din care ar fi putut deduce acest lucru. Vindecarea unui leproș era un lucru necunoscut în acele zile în țara Israel. Știm aceasta din cuvintele Domnului Isus. El a spus în sinagoga din Nazaret: „Și mulți leproși erau în Israel în timpul profetului Elisei; și nici unul din ei n-a fost curățit, decât Naaman Sirianul“ (Luca 4.27).

Indicația ei spre profetul Domnului a fost un lucru extraordinar. Ea nu avea nicio garanție palpabilă pentru afirmația ei, ea nu putea numi niciun caz de vindecare a cuiva din poporul Domnului, și totuși ea a afirmat plină de încredere, că dacă stăpânul ei păgân, care a luptat contra poporului lui Dumnezeu și l-a pustiit, va merge la profetul Domnului, va fi vindecat cu siguranță. Ce era aceasta? Nebunie absurdă sau credință tare ca stânca?

Această problemă era vorba și în zilele lui Goliat, când David s-a coborât în vale ca să-l întâmpine pe uriaș. Fratele său mai mare, Eliab, a spus: „Cunosc mândria ta“ (1 Samuel 17.28b). A fost mândrie sau credință? Problema a fost rapid hotărâtă prin rezultatul luptei. Oamenii pot să întrebe și să batjocorească, dar credința se bazează pe Dumnezeu și merge pe calea Sa.

Tot așa a fost și în cazul fetiței. Cuvintele ei au fost deplin îndreptățite. Rezultatul a dovedit încrederea ei în Dumnezeu. Aceasta este adevărata credință! Această credință care nu se bazează pe deducții logice și dovezi omenești, nici nu contează pe împrejurări, ci îl înțelege pe Dumnezeu în puterea și harul Său și se odihnește doar în El, aceasta este credința adevărată. Această înțelegere a Dumnezeului viu prin credință este cu totul altceva decât afirmațiile îndrăznețe dintr-o încredere sau convingere interioară proprie.

2. Ea a dovedit curaj mare în a mărturisi

În 2 Petru 1.5, Petru îi îndemna pe credincioși: „dându-vă toată silința, adăugați la credința voastră virtutea“ (energie, hotărâre). Acest lucru l-a făcut și fetița. Ea a avut o încredere atât de mare în Dumnezeu, că El va binecuvânta și va vindeca chiar și dușman, când va veni la El, încât, în ciuda tuturor aparențelor și a experiențelor, a mărturisit cu curajul credinței.

Să ne punem în situația fetiței, pentru a vedea ce a însemnat mărturisirea ei! Noi poate am fi spus într-un astfel de caz:

1. Acești oameni nu se încred în Domnul. Cuvintele mele vor fi pentru ei de necrezut. Ei vor râde de ele.

2. Oare nu vor interpreta greșit cuvintele mele? Nu se vor gândi, că este un plan viclean ca Naaman să fie atras fără protecție în țara Israel, pentru a putea fi executată răzburarea asupra lui?

3. Să presupunem că dintr-un oarecare motiv, Domnului nu-i va plăcea să-l vindece; cu ce mânie va apărea el atunci în ochii publicului! Un conducător mare de oști, a fost atât de prost, încât să se lase tras pe sforă de o fetiță! Care vor fi urmările? Cu siguranță își va vărsa toată mânia asupra mea. Atunci viața mea va fi pierdută. – Desigur, sunt convins, că Dumnezeu îl va vindeca prin prorocul Său, dar, nu se știe niciodată, este mai bine să-mi țin gura.

Există suficiente motive ale necredinței de a nu rosti cu curajul credinței ceea ce știm despre Dumnezeu. Fetița însă nu a dat loc unor astfel de gânduri.

Ce a condus-o la o astfel de mărturisire curajoasă? Răspunsul îl găsim în cuvintele ei.

3. Ea a fost condusă de milă față de cel pierdut

Atât felul, cât și tonul și conținutul cuvintelor ei arată aceasta. Naaman, dușmanul poporului ei, prin care ea a ajuns în captivitate, era un om pierdut, îl așteaptă moartea groaznică a leprei. A fost ea umplută de satisfacție interioară când a aflat acest lucru? S-a bucurat la gândul că i se întâmplă pe drept pentru totul răul care i l-a făcut ei? Nu citim nimic despre așa ceva, ci ea s-a dus la stăpâna ei. Cu ochii plini de milă, cu cuvinte dintr-o inimă plină de îndurare, ea a spus: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria!”

În cuvintele ei nu era niciun gând de răzbunare. Mila ei nu era mai mică decât curajul și încrederea ei în Dumnezeu. Ceea ce era Dumnezeu ei, ea arăta într-un mod exemplar. Ceea ce a arătat David lui Mefiboșet (2 Samuel 9.3), a arătat ea față de Naaman: „bunătatea lui Dumnezeu”. Ea a descoperit prin cuvânt și comportament pe Acela în care credea. Ce lucru mareț a făcut această fetiță! Răsplata ei va fi mare. Oare i-a mulțumit Naaman, i-a spus vreun cuvânt de recunoștință? Nu știm; dar știm că Dumnezeu îi va acorda cândva răsplata pentru credințioșia ei în ascuns.

Nu este greu să aplicăm această istorie la noi. Acest lucru să-l facă fiecare tânăr cititor.

Zilele în care trăim noi ne pun în mod deosebit la probă. În exterior, creștinătatea poartă încă o față bună, dar niciodată credința în Dumnezeu cel viu nu a avut un stadiu mai inferior. Cât de mult am primit noi în comparație cu acea fetiță! Avem descoperirea deplină a dragostei lui Dumnezeu în Hristos. Ne-a fost dat Duhul Sfânt. Cât de mult ar trebui să fie inimile noastre pline cu încredere în Dumnezeu și cu curaj pentru a-L mărturisi: „Pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4.4). Iar Dumnezeu spune: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu niciun chip nu te voi părăsi, încât să spunem cu îndrăzneală: Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme; ce-mi va face omul?” (Evrei 13.5, 6). Să purtăm chipul Său în această lume și să îmbrăcăm „ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți: o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare” (Coloseni 3.12)!

Poate calea ta este ca cea a fetiței, în vale și în ascuns. Nu renunța la curajul credinței! Dumnezeu, care S-a mărturisit de partea credinței în zilele lui Naaman, este și astăzi Același. Lasă ca lumina dragostei și harului Său să lumineze în ungherul tău ascuns prin credințioșie!

Din revista „Hilfe und Nahrung”

clickbible.org